

Hồi thứ hai

Lan Châu Lệ Đoàn Phùng Sư Bá Thiểm Địa Tâm Trường Bái Cửu Công

Nửa tháng sau, có một thiếu niên chưa đến đôi mươi, thần thái ung dung, gương mặt sạm đen. Dù không thể gọi là nữ nam tử nhưng lại có sức thu hút kỳ lạ. Gã hơi cao, đôi mắt to trong sáng và trên môi lúc nào cũng như phảng phất nụ cười.

Khi gã xuống ngựa, ghé vào một tửu quán bên này Ngọc Môn Quan, người ta mới thấy gã có dáng đi uyển chuyển của loài báo. Đặc biệt trên cổ áo có một chiếc khăn lông cáo rất đẹp. Đó chính là Thẩm Thuyên Kỳ.

Chàng đặt bọc hành lý và trường kiếm lên bàn, gọi tiểu nhị đem cơm rượu. Lần đầu qua quán vào Trung Thổ nên chàng thích ngắm nhìn mọi vật. Ăn xong, chàng mở bọc hành lý bảo chương quây tính tiền. Cả quán như sáng bừng lên vì ánh vàng lấp lánh, các nén vàng mười nằm đầy trong bọc như mời gọi những tấm lòng tham.

Tên tửu bảo cũng có lương tâm nên nói nhỏ:

- Công tử đem theo nhiều kim ngân, sao lại hờ hênh để mọi người thấy được, lỡ có kẻ sanh tâm cướp đoạt thì sao?

Chàng nhìn hấn gật gù, bảo:

- Huynhđài là người nhân hậu, ra xin cảm tạ. Nén vàng này để trả tiền cơm, còn dư xin tặng kẻ hữu tâm.

Tên tửu bảo không ngờ gã thiếu niên lại hào phóng như vậy, mừng rỡ sụp xuống vái tạ:

- Công tử rộng rãi như trời biển, tiểu nhân xin đội ơn.

Thuyên Kỳ lặng lẽ đứng dậy bước ra, lên ngựa tiếp tục cuộc hành trình vạn lý vào Trung Thổ. Được chừng mười dặm, hai bên đường quan đạo không còn nhà cửa nữa mà là những cánh rừng thưa thớt, vắng vẻ.

Bỗng từ sau, tiếng vó ngựa dồn dập, năm đại hán mang đao đang phóng như bay, chúng vượt qua chàng, quay đầu chặn đường. Nhìn những gương

mặt râu ria hung ác, ai cũng biết bọn chúng là cường đạo. Tên có khăn đỏ cột ngang trán gần giọng nói:

- Tên tiểu tử kia, muốn toàn mạng hãy dâng nạp hết vàng bạc cho các đại gia.

Thẩm Thuyên Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Chư vị là ai mà coi thường lương pháp, chặn đường cướp của?

Gã khăn đỏ cười hô hố đáp:

- Biên ải Ngũ Hùng chính thị bọn ta. Đáng lẽ không giết kẻ thiếu niên, nhưng nay người đã hỏi danh thì không thể tha được.

Gã vung đao, thúc ngựa đến chém liền. Thuyên Kỳ vẫn thản nhiên như không hề thấy đao quanh lấy loáng.

Khi lưỡi dao còn cách được chàng vài gang tay thì Tiểu Hồ đã như ánh chớp phóng đến cắt đứt yết hầu cường đạo. Gã rú lên đau đớn rồi lăn xuống đất. Bốn tên kia sững sờ. Chưa kịp phản ứng, đã bị Tiểu Hồ nhảy lên cắn xé. Khi tên thứ hai gục ngã, bọn còn lại mới biết đối thủ của mình là một con cáo lông trắng mắt đỏ kia. Bọn chúng múa đao chống cự nhưng vô ích. Tiểu Hồ không sợ đao kiếm, nhưng bóng ma trắng toát, xuyên qua đao ảnh cắm hàm răng sắc bén của nó vào thân thể đối phương. Mỗi cái tấp là một mảnh thịt, một cánh tay đứt lìa. Ba tên đều thọ thương thất kinh hồn vía giục ngựa chạy dài.

Thuyên Kỳ huyết sáo gọi linh vật trở về. Chàng rút khăn lau vết máu trên miệng và bộ lông của nó rồi lẩm bẩm:

- Tiểu Hồ hung dữ quá, lần sau nếu không có lệnh của ta thì chỉ được cắn tay chân địch thủ mà thôi.

Con vật kêu lên một tràng tỏ vẻ hiểu ý. Đi thêm vài mươi dặm, ngang một giòng suối, chàng dừng ngựa đưa Tiểu Hồ xuống tắm rửa. Người và vật vậy vùng, đùa giỡn một lúc rồi mới chịu lên.

Hơn mười ngày sau, Thẩm Thuyên Kỳ đến Lan Châu. Chàng vô cùng ngỡ ngàng trước cảnh phen vinh của thủ phủ đất Cam.

Dù mục đích cuối cùng của chàng là Giang Nam- Theo lời trăng trối của tiêu phụ- Nhưng không loại trừ trường hợp hung thủ quê quán vùng Duyên Hải, nhưng cư trú, lập nghiệp nơi khác. Vì vậy, trong từng chặn đường của mình chàng phải để ý đến tất cả những cao thủ thành danh tuổi năm mươi đến sáu mươi.

Thân mẫu chàng đã nhiều năm suy nghĩ và kết luận rằng cửu thành nhân phải là một người có thể lực mới đủ sức đương một cái bẫy khổng lồ, để ba trăm cao thủ bị dẫn dụ đến Thiên Sơn cùng một lúc.

Thẩm Thuyên Kỳ quyết ở lại Lam Châu vài ngày để điều tra. Chàng vào ngụ trong một khách sạn sang trọng có tên Lan Châu đại khách điếm.

Tắm gội xong, chàng dùng cơm trưa rồi đi dạo một vòng. Bằng phương pháp loại trừ, chàng chỉ đặt nghi vấn vào những nhân vật không liên quan đến ba trăm cao thủ thọ hại. Qua những di vật họ để lại, Nhược Hồng đã xác định được lai lịch của người chết. Sau này, khi đã bắt được hung thủ, bà sẽ báo á tử công bố với võ lâm, để hậu thân của họ nhận cốt đem về. Các ngôi mộ đều được chôn theo thứ tự và tên tuổi được ghi vào danh sách.

Mười hai năm qua, cũng có nhiều người đến Thiên Sơn tìm kiếm, nhưng vì không có mộ chí nên chẳng thể nhận người thân. Họ chán nản quay về. Lý Nhược Hồng biết điều đó nhưng bà không thể xuất hiện, vì sợ đánh động lão ác ma.

Thẩm Thuyên Kỳ lang thang khắp thành để thưởng thức cảnh vật, đến chiều, ghé vào một tửu quán rộng rãi để dùng cơm và nghe ngóng tin tức. Lúc này, chàng đã thấy trên đường có rất nhiều khách giang hồ, trên lưng, ngoài đao kiếm còn có túi vải đựng những hộp vuông dường như là lễ vật? Có lẽ họ đến đây để chúc thọ một nhân vật cao niên nào đó.

Khi bước vào quán, chàng biết mình nhận xét không lầm. Máy chục bàn đầy áp người, đang bàn luận về buổi lễ thọ ngày mai ở Lạc gia trang. Song Long Đao Lạc Tân Chí là bậc trưởng bối võ lâm, tuổi đã bát tuần, có quan hệ với chưởng môn, long đầu các môn phái, bang hội trong giang hồ. Vì vậy, lễ mừng thọ năm nay được nhiều người đến dự.

Với tuổi tác như vậy, Thuyên Kỳ không hề ngờ vực lão, nhưng chàng cũng múôn đến để quan sát quần hào. Đây là dịp may hiếm có, dẫu không hy vọng gặp hung thủ, cũng loại trừ được mấy trăm hào kiệt khỏi danh sách truy tìm. Chàng biết việc tầm hung như mò kim đáy biển, nhưng vì phụ thù quyết không quản ngại. Hai năm sống với sói lang, hổ báo, chàng đã học được tính kiên nhẫn vô vàn của loài dã thú rình mồi.

Chàng hỏi thăm tiểu nhị, được biết Lạc gia trang nằm ở cửa đông thành Lan Châu và giờ cử hành đại lễ là giờ Tý.

Sáng hôm sau, chàng dậy sớm ra phố, vào tiệm bán đồ châu ngọc để tìm mua lễ vật. Thấy một bộ ấm chén trà bằng ngọc bích rất xinh xắn, chàng hỏi mua thì lão chủ tiệm xun xoe nói:

- Công tử quả là người có nhãn quang tinh tế, bộ ấm chén này là bảo vật có từ đời nhà Hán độc nhất vô nhị. Tiểu nhân xin công tử trả cho một trăm lượng hoàng kim.

Chàng thấy lão có vẻ gian xảo, nên vận công phu Ma Giáo Di Hồn của Ma giáo, chiếu hàn quang vào mắt lão rồi hỏi:

- Người nói thật đi, đây có phải là vật giả hay không?

Lão chủ tiệm dờ dẫm như mơ ngủ:

Đây là ngọc thường đời Tống, còn bộ Hán ngọc thì ở trong nhà.

Thuyên Kỳ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Bộ ấm chén Hán ngọc người mua được với giá bao nhiêu?

- Bẩm công tử, lão nhân tình cờ mua được của một nho sĩ nghèo với giá ba mươi lượng bạc. Lão ấy không tiền mua thuốc cho vợ nên phải bán đi.

- Được, người vào mau lấy ra, ta sẽ trả cho bốn chục lượng bạc.

Lão lặng lẽ vào lấy ra bộ chén tinh xảo bằng ngọc bích, sờ vào nghe tay mát lạnh.

Chàng bảo lão viết hoá đơn tính tiền và hỏi tên tuổi, địa chỉ của người chủ cũ. Khi chàng đi khỏi, lão chủ tiệm nhìn bốn nén bạc mười lượng trên bàn mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đầu giờ Ty, Thảm Thuyên Kỳ mặc áo thư sinh màu lam, Tiểu Hồ vắt vẻo trên cổ như tấm lông cáo trắng muốt, càng làm tăng sức hấp dẫn của chủ nhân.

Chàng hoà theo dòng người, tay bưng lễ vật tiến vào đại sảnh. Ngay cửa là một chiếc bàn gỗ phủ vải đỏ, nơi nhận lễ vật và xướng danh quan khách. Viên tổng quản Lạc gia trang nhã nhận cúi chào chàng rồi hỏi:

- Xin công tử cho biết tính danh và nội dung lễ vật.

Chàng điềm đạm đáp:

- Tiểu sinh là Thảm Thuyên Kỳ, quê ở Tây Vực, không môn phái, vì ngưỡng mộ hiệp danh của Lạc tiên bối nên đến dâng thò một bộ ấm chén bằng Hán ngọc.

Viên tổng quản giật mình vì bảo vật này không dưới ba trăm lượng vàng. Lão háng giọng xướng lên:

- Thảm công tử ở Tây Vực.

Chàng ung dung bước vào trong, Trần tổng quản gọi người thay thế rồi đích thân bung bộ ấm chén vào đại sảnh kiểm tra. Khi thấy đúng là của quý, lão mừng rỡ ra kê tai Lạc trang chủ nói nhỏ:

- Xin đại ca lưu ý chàng công tử trẻ tuổi có chiếc khăn quàng lông cáo trắng kia. Chàng ta đã dâng một bộ ấm chén bằng Hán ngọc đúng như mong mỏi của đại ca.

Lạc Tân Chí tuổi đã cao, không uống được rượu nữ, mà chỉ mê trà. Từ lâu vẫn ước ao có được bộ ấm chén quý hiếm. Nhưng vì lão chủ tiệm muốn giữ làm của giao bảo nên dấu biệt không cho ai biết. Nay được thỏa nguyện, Lạc trang chủ vô cùng cảm kích. Ông chăm chú quan sát chàng thiếu niên hào phóng. Phân Thẩm Thuyên Kỳ, chàng giả đồ thưởng ngoạn các vật trang trí và kiến trúc trong đại sảnh, chấp tay sau lưng đi loanh quanh khắp nơi, đảo mắt nhìn những bàn tay hữu. Đến giữa giờ. cuộc lễ bắt đầu thì chàng đã xác định không ai trong độ tuổi năm, sáu mươi lại cụt hai ngón tay.

Yến tiệc được dọn lên, Lạc trang chủ cười ha hả tuyên bố:

- Người xưa thường nói: “Nhân sinh thất thập cổ lai hy”. Nay lão phu đã sống đến tuổi tám mươi, lại được chư vị anh hùng yêu mến đến chúc thọ, lòng già vô cùng cao hứng. Xin mời an tọa uống chén rượu nhạt với lão phu.

Nói xong, lão ngồi xuống chiếc đại y lót gấm hồng có thêu chữ thọ thật lớn. Dù đầu đã hói bóng nhưng hàm râu bạc trắng và gương mặt đầy đặn hồng hào, khiến họ Lạc trông rất phúc hậu đẹp lão.

Từng người một theo lời xưng danh của Trần tổng quản, lần lượt lên chúc tụng. Cuối cùng, khi đọc đến tên Thẩm Thuyên Kỳ và lễ vật, mọi người không khỏi lấy làm lạ. Họ quen Lạc Tân Chí từ lâu và đều biết lão rất mê bộ ấm chén này. Nay họ Thẩm tình cờ đáp ứng đúng tâm nguyện của thọ ông, dù chẳng hề có quan hệ gì.

Thuyên Kỳ vén áo sụp xuống lạy ba lạy:

- Tiểu bối kính chúc trang chủ trường thọ để chống đỡ cho chính khí võ lâm.

Lão cao hứng bước xuống đỡ chàng lên, cười ha hả rồi bảo:

- Không phải vì công tử đã cho vật quý mà lão nói càn. Thực ra tướng mạo công tử đã lộ rõ vẻ anh hùng cái thế, sau này danh lừng vũ nội. Xin mời cùng ngồi chung bàn với lão phu để già này được hỏi han đôi điều?

Song Long Kiếm Lạc Tân Chí không chỉ là đại hành gia về kiếm thuật mà còn là người giỏi tướng pháp. Vì vậy, lời nói của ông làm quân hào chấn động, cố nhìn xem họ Thẩm có gì đặc biệt. Nhưng chỉ thấy chàng dung mạo hoà nhã, không xinh đẹp nhưng cũng dễ coi và khiến lòng người mến mộ. Chỉ

có các nàng hiệp nữ tuổi đôi mươi mới cảm nhận được hết mị lực của chàng trai lạ mặt này. Họ càng nhìn chàng càng cảm thấy muốn được thân cận.

Lão trang chủ nắm tay, dắt chàng đến bàn của các vị trưởng bối. Họ cũng đang ngắm ngẫm quan sát chàng thiếu niên đã được họ Lạc khen tặng. Xưa nay, Lạc Tân Chí chưa bao giờ nói càn.

Thẩm Thuyên Kỳ cung kính thi lễ rồi ngồi xuống ghế, Lạc trang chủ nâng chén mời mọi người. Quân hùng hoan hỉ uống cạn rồi bắt đầu động đũa.

Bàn của họ chỉ có tám người, lão giới thiệu sáu người kia với chàng:

- Bang chủ Cái Bang, Quái Cái Bạch Trì Thượng.
- Chương môn Côn Luân, Tiểu Kiếm Vương Thục.
- Không Văn thiên sư, thủ toà Đạt Ma Đường- Thiếu Lâm sự.
- Nhân Vân đạo trưởng, chương môn Võ Đang.
- Diệu Hà sư thái, chương môn Nga My.
- Hậu Thiên Kiếm Hạ Tri Chương, chương môn phái Hoa Sơn.

Trên bàn có đủ chày mận nên hai cao thủ Thiếu Lâm và Nga My không phải phàn nàn gì.

Quái Cái là một lão già tuổi thất tuần, tóc hoa râm, áo đầy những miếng vá.' Lão hấp háy đôi mắt tinh thái hỏi Thẩm Thuyên Kỳ:

- Công tử rời Tây Vực và Trung Nguyên để thăm ai?

Chàng buông đũa kính cẩn đáp:

- Tiểu sinh muốn được mở rộng kiến văn nên xin phép tử mẫu vào du ngoạn cảnh đẹp Trung Thổ, chứ không có mục đích nhất định.

Lão cười bảo:

- Máy vị cao niên đây đều kiêng rượu, chẳng hay công tử có thể bồi tiếp lão phu vài chung được chăng?

Chàng ở vùng băng tuyết quanh năm uống rượu để chống rét nên tử lượng rất cao, liền nhận lời. Hai người chén tạc chén thù rất hào hứng. Quái Cái gặp kỳ phùng địch thủ, cao hứng bật cười sang sảng:

- Khoái thật! Ta cứ tưởng thiên hạ không còn người biết uống rượu nữa, chỉ với tử lượng này cũng đủ chứng tỏ lão họ Lạc xét người không lầm.

Bỗng Trần tổng quản từ ngoài vội vã bước vào, theo sau là một hán tử áo đen tay bưng hộp lễ vật. Trần tổng quản vòng tay nói:

- Đại ca! Người này là đệ tử của Long Hồ Bang ở Thiểm Tây, vì đến muộn nên muốn đích thân dâng lễ vật.

Lạc Tân Chí cười ha hả, xô ghế đứng lên bảo hán tử:

- Không ngờ quý bang chủ lại có lòng nghĩ đến lão phu, quả là đáng mừng!

Gã đệ tử Long Hồ Bang quỳ xuống chúc tụng rồi nói:

- Món quà này rất phi thường, xin trang chủ mở ngay tại đây cho mọi người được thưởng lãm.

Thuyền Kỳ nghe Tiểu Hồ rít nhẹ, biết ngay có chuyện lạ, chàng vận công phòng bị.

Lạc Tân Chí vui vẻ đặt hộp lễ vật lên bàn rồi mở ra. Đôi mắt tinh của anh của ông chợt nhận ra con độc xà đen tuyền phản xạ tự nhiên lùi lại một bước. Nhưng con rắn đã như mũi tên phóng vào ngực ông, chỉ còn một gang nữa là vô phương cứu chữa. Các cao thủ chung bàn kinh hãi than thâm. Ngờ đâu, chiếc khăn lông cáo trên cổ Thuyền Kỳ đã như ánh chớp bạc bay vút đến cuốn lấy độc xà. Cả hai rơi xuống đất, mọi người định thần nhìn lại mới biết chiếc khăn chính là một con cáo tuyết kỳ lạ. Nó đang ngấu nghiến nhai con độc xà một cách ngon lành.

Quái Cái thở phào nói:

- Con rắn này là vật rất độc, có tên Kim Tuyền Hắc Xà. Nếu không có con cáo bé kia thì Lạc lão đã hồn du địa phủ.

Họ quay lại nhìn tên hán tử, thấy gã vẫn quỳ nguyên chỗ không hề động đậy. Lạc Tân Chí giận dữ chỉ mặt gã mắng:

- Lão phu với Long Hồ Bang có thù oán gì sao lại ám toán ta?

Không Văn thiên sư trầm giọng bảo:

- Hắn đã bị điểm huyết nhưng không hiểu ai ra tay. Trong chư vị, ai là người luyện được môn Cách Không chỉ lực?

Sáu vị cao niên ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu. Họ đồng loạt quay về phía chàng công tử trẻ tuổi. Tiểu Hồ lúc này đã chén xong độc xà, tung mình quán quanh cổ chủ nhân.

Lạc Tân Ghi cười nói:

Ồn cứu mạng, Lạc mỗ xin tạ dạ và rất tự hào vì đã nhìn ra bậc kỳ tài trong đám thiếu niên.

Quần hào lúc này đang rời bàn tiệc, xúm lại quanh hiện trường xem sự thể.

Thuyền Kỳ đứng dậy vòng tay tay thưa:

- Tiên bối quá lời khiến tiểu sinh thêm hổ thẹn, bây giờ xin phép được tra hỏi gã kia xem ai là người chủ sử?

Lạc Tân Chí hậm hực nói:

- Chính gã đã nhận mình là đệ tử Long Hồ Bang, còn tra xét làm gì?

Chàng cười đáp:

- Chẳng ai đại gì mà nhận mình là giặc. Có lẽ đây là âu mưu ly gián phe bạch đạo và Long Hồ Bang, hầu tạo phong ba chốn giang hồ.

Nhàn Vân đạo trưởng gật đầu tán đồng:

- Thấm công tử có lý, bản đạo cũng nghĩ vậy. Lạc huynh cứ ở đây duy trì lễ mừng thọ, bọn ta đưa hấn vào hậu sảnh điều tra.

Lạc lão hắng giọng, mời mọi người tiếp tục ăn uống, Trần tổng quản nắm cổ gian tặc xách vào trong.

Nhàn Vân và Thuyên Kỳ lặng lẽ đi theo, năm vị kia ở lại với trang chủ.

Vào đến thư phòng, Trần tổng quản đặt gã xuống đất, đưa tay giải huyết nhưng hán tử vẫn giữ nguyên tư thế, không hề động đậy. Lão biến sắc gượng cười:

- Tâm pháp của công tử quả là ảo diệu, lão phu không cách nào giải nổi, xin bái phục.

Nhàn Vân đạo trưởng giật mình, vì họ Trần nổi danh thiên hạ với đôi phán quan bút, chuyên nghề điểm huyết Danh hiệu Thiên Thủ Thần Bút không phải tự nhiên mà có được.

Ông nhìn Thuyên Kỳ với vẻ dò xét rồi hỏi:

- Công tử định thám vấn bằng cách nào?

Chàng thản nhiên đáp:

- Tây Vực có môn tà pháp Nhiếp Hồn Công. Tiểu sinh may mắn học được. Xin nhị vị cảnh giới giúp cho.

Hai lão lùi lại đứng sát cửa phòng chờ xem thủ đoạn của chàng. Thuyên Kỳ cẩn thận, bóp miệng gã thò ngón tay vào xét hai hàm răng.

Lát sau, chàng lấy ra một viên sáp nhỏ, thở dài bảo:

- Chủ nhân của gã này quả là tàn ác, bắt thuộc hạ ngậm sẵn độc dược để tự sát.

Nhàn Vân khâm phục, đưa ngón cái lên khen ngợi:

- Công tử tuổi trẻ mà tâm cơ tinh tế, bản đạo vô dùng bội phục!

Thuyên Kỳ giải á huyết rồi chiếu đôi ma nhãn vào mắt gã, bắt đầu hỏi:

- Người có phải là đệ tử Long Hồ Bang hay không?

- Không!
- Vậy người thuộc bang hội nào?
- Thông Thiên Giáo.
- Giáo chủ là ai?
- Không biết!
- Người chỉ huy trực tiếp của người có danh tính và chức vụ gì?
- Không biết tính danh, chỉ xưng hô bằng Tây Đường chủ. Từ giáo chủ đến các bộ pháp và đường chủ đều bịt mặt nên không thể nhận ra.
- Tổng số nhân thủ của Tây Đường khoảng bao nhiêu?
- Khoảng một ngàn người, phân bố khắp các tỉnh miền tây Trung Nguyên.
- Mật hiệu liên lạc là gì?
- Ngân bài và số hiệu.
- Tôn chỉ của Thông Thiên Giáo là gì?
- Độc bá võ lâm, thống trị giang hồ.

Hai lão gia rùng mình trước thế lực và dã tâm của tà giáo. Thuyền Kỳ biết không thể khai thác gì hơn liền vận thần công, ánh mắt chói loà, chàng thì thầm ra lệnh:

- Sau khi rời khỏi nơi này, người lập tức trở về quê cũ làm ăn, quên đi Thông Thiên Giáo và quên cả cuộc nói chuyện hôm nay.

Gã gật đầu, rùng mình một cái rồi gục xuống. Chàng quay sang bảo Trần tổng quản:

- Xin tiên bối giam giữ hẩn lại, chờ nửa đêm thả ra cho hẩn về quê đoàn tụ với vợ con.

Nhàn Vân thấy chàng lại lịch bí ẩn, thủ đoạn tà quái nhưng tâm địa thiện lương, lão yên lòng thở phào:

- Bọn bạch đạo chúng ta, khi đối phó với tà ma thường bị thua thiệt vì không hiểu hết thủ đoạn thâm độc của chúng. Nay đã có công tử cơ trí siêu phàm, tài nghệ uất chúng, bản đạo rất yên tâm.

Chàng cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu sinh rất mệt mỏi, xin được ở lại đây hành công. Tiên bối trở ra đại sảnh, thông báo những điều vừ hỏi được về Thông Thiên Giáo cho quần hùng biết. Đó cũng là cách cảnh tỉnh võ lâm trước hiểm hoạ sắp đến. Tan tiệc xong, mời chư vị trưởng bối vào đây, tiểu sinh có chuyện muốn giãi bày.

Nhàn Vân nhận lời, bước ra ngoài. Trần Tử Âu ở lại cảnh giới cho chàng điều tức. Tiểu Hồ đã quen việc bảo vệ chủ nhân nên đôi mắt đỏ trong như ngọc, nhìn họ Trần với vẻ nghi ngờ.

Nửa canh giờ sau, chàng xả công thì bầy lão bắt tử cũng vừa vào đến. Không Văn thiền sư niệm phật:

- A di đà phật! Nhờ thí chủ mà võ lâm sớm phát giác dã tâm của Thông Thiên Giáo. Thật là công đức vô lượng.

Lạc trang chủ mời mọi người an tọa rồi bảo a hoàn pha trà. Thảm Thuyên Kỳ lúc đầu hơi ái ngại, sợ chướng môn phái Côn Luân nhận ra mối quan hệ giữa chàng và Côn Luân Thần Kiếm Thảm Thiên Tân. Nhưng nhớ lại lời kể của mẫu thân rằng môn đồ cả hai phái đều không biết song thân chàng bị trục xuất ra quan ngoại, nên chàng cũng yên lòng. Tiểu Kiếm Vương Thực là đại sư huynh của cha chàng, ông rất yêu thương người se đệ tài hoa, đã từng vì việc của Thiên Tân mà đánh nhau với Ma Giáo. Sau vì bị sư phụ quở trách nên mới bỏ qua mối hận cũ. Tuy nhiên, ông vẫn thâm oán giận Thánh Nữ Ma Giáo đã hại một đời hào kiệt của sư đệ mình.

Họ Vương đã nghe Nhàn Vân đạo trưởng thuật lại chuyện chàng dùng Nhiếp Hồn Đại pháp hỏi cung tên hán tử. Ông nhớ đến môn Ma Nhân Di Hồn của Ma Giáo nên sinh lòng ngờ vực, hỏi chàng:

- Lão phu xin hỏi thực, chẳng hay công tử có phải là môn đồ của Ma Giáo hay không?

Cũng may mà tính lão cương trực nên hỏi thẳng như vậy. Vô tình lại giúp chàng, vì thực ra chàng có luyện Ma Kinh nhưng không hề gia nhập Ma Giáo.

Thuyên Kỳ thản nhiên kính cẩn đáp:

- Tiên bối yên tâm, tiểu sinh chưa hề là môn đồ của bất cứ phái nào.

Lão cảm nhận được sự thành thật trong ánh mắt chàng nên an lòng. Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay thưa với mọi người:

- Tiểu bối cúi xin chư vị tiên bối giúp cho một việc.

Lạc trang chủ thọ ơn cứu mạng của chàng nên ứng tiếng:

- Công tử cần gì xin cứ nói, lão phu đâu không đủ sức, cũng nhờ đồng đạo tương trợ, tận lực thi hành ý nguyện của công tử.

Sáu người kia đều là thâm giao với lão nên cũng phải tỏ thái độ, Quái Cái cười khà khà bảo:

- Ngoài chuyện cứu mạng Lạc Tân Chí, phong thái của công tử cũng khiến lão phu yêu mến, xin đừng e ngại:

Thuyền Kỳ biết Cái Bang thế mạnh, người đông, có đến hàng chục vạn đệ tử. Nếu chịu ra tay giúp đỡ, cơ may tìm được cừu nhân càng dễ dàng hơn. Chàng vui mừng sụp xuống lạy tạ rồi nói:

- Bang chủ đã nhận lời, Thảm Thuyền Kỳ xin đội ơn. Lần này tiểu sinh vào Trung Nguyên để tìm một cao thủ tuổi hơn ngũ tuần, bàn tay hữu bị chặt mất hai ngón út và áp út. Ngoài việc lão nói giọng Giang Nam, không còn gì để nhận dạng. Có khả năng lão là long đầu một bang hội đầy thế lực từ hơn mười năm trước.

Quái Cái thắc mắc:

- Công tử tìm lão ấy làm gì?

Chàng nghiêng răng đáp:

- Lão ta chính là kẻ đã âm hại tiên phụ.

Vương Thục thở dài hỏi:

- Chẳng hay lệnh tiêu phụ tính danh là gì?

Chàng lúc đầu không định nói ra nhưng nhìn những gương mặt chính trực chung quanh không nở dấu giếm, nghiêng răng đáp:

- Thiên phụ là Côn Luân Thần Kiếm Thảm Thiên Tân.

Họ Vương nghe như sét đánh bên tai, mừng rỡ cúi xuống đỡ chàng lên, chăm chú quan sát, ghen ngào hỏi:

- Người hãy đọc khẩu quyết chiêu cuối cùng trong pho Côn Luân Kiếm pháp cho ta nghe thử xem?

Thuyền Kỳ nuốt lên, đọc thầm vào tai lão. Vừa dứt câu, Vương Thục xiết chặt chàng vào lòng bật cười thê thiết. Mọi người sững sờ trước cuộc kỳ ngộ này, cất tiếng chúc mừng:

- Không ngờ Thảm đệ lại có được ái tử anh hùng đến vậy, xin chúc mừng Vương huynh.

Tiểu Kiếm gạt lệ, dắt cháu đến ngồi bên mình hỏi han:

- Sư đệ của ta ngộ hại trong trường hợp nào?

Thuyền Kỳ bèn thuật lại chuyện xưa dưới chân rặng Thiên Sơn. Ai nấy đều cảm hận tên ác tặc. Mười hai năm nay họ ra sức truy tìm manh mối vụ thảm án mà không tìm ra dấu vết. Nay mới biết sự thật và đôi chút dấu hiệu về hung thủ.

Bàn bạc đến tận nửa đêm, sáng ra Thuyền Kỳ cáo biệt chư vị trưởng bối, tiếp tục cuộc hành trình. Lòng chàng giờ đây tự tin hơn, vì sau lưng có hậu

thuần của các phái bạch đạo trên giang hồ. Hai mươi vạn đệ tử Cái Bang sẽ ra sức truy tìm hung thủ cụt tay, và luôn giữ liên lạc với chàng.

*

* *

Sau khi vượt Hoàng Hà, mục tiêu đầu tiên của chàng là Tổng đà Long Hồ Bang ở Tây An. Trong danh sách ba trăm người thọ nạn năm xưa, không có ai là đệ tử bang hội này, bang chủ Long Hồ Bang nổi tiếng thần bí, lúc nào cũng bịt mặt, ngay bang chúng cũng không biết diện mạo của ông ta.

Nhưng vừa qua khỏi thành Hàm Dương ba chục dặm, mặt trời Tây Thục như đổ lửa xuống đầu, Tiểu Hồ bực bội rít lên. Chàng hiểu ý, ghé vào một tửu quán bên đường, bảo tiểu nhị đổ đầy một chậu nước lớn để Tiểu Hồ tắm mát. Còn chàng ngồi xuống bàn gọi vài thức nhắm. Trong quán có không ít khách giang hồ nhưng ngoài mấy tay đạo sĩ áo xanh, kỳ dư đều là cao thủ độc hành, không thuộc bang phái nào.

Bỗng ngoài sân có người dừng ngựa, một nữ lang áo hồng tuổi trạc đôi chín, áo đầm mồ hôi bước vào. Nhan sắc nàng làm tửu quán như sáng rực lên. Đám hán tử giang hồ trở mắt nhìn không chớp. Năm gã đạo sĩ cũng không dần được lòng phàm, len lén liếc nhìn người đẹp.

Nàng dường như đang lo lắng điều gì nên không để ý đến những cặp mắt si mê chung quanh, cất tiếng bảo tiểu nhị:

- Người mau đem cho ta một bình trà và mâm cơm chay, hôm nay là ngày trai tịnh.

Gã tiểu nhị vui vẻ vì được phụ vụ nữ nhân nên mau mắn bưng trà ra trước. Người ngọc quá khát uống liền một hơi ba chung. Có người không nén được, bật cười làm thiếu nữ giật mình thẹn thùng.

Cơm chay dọn ra, nàng dù rất đói cũng cố ăn chậm rãi. Chỉ vừa hết chén thứ hai, nàng ngược nhìn ra cửa quán, biến sắc vì thấy một người áo trắng đang đứng như pho tượng. Nàng cau mày buông đĩa đứng dậy chỉ mặt gã mắng rằng:

- Tên quái vật kia sao cứ theo đuổi ta mãi như vậy? Có giỏi thì đến tổng đàn Long Hồ Bang mà đấu với phụ thân ta. Nửa đường hiệp đáp nữ nhân đâu phải kẻ anh hùng?

Thuyền Kỳ chăm chú nhìn người mới đến, thấy gã tóc dài ngang lưng, trán cột khăn xanh, mặt mũi âm u như quỷ dữ. Đôi mắt dài nhỏ cộng với chiếc mũi điều khiến dùng mạo thêm phần đáng sợ.

Gã mỉm cười đáp:

- Trong võ lâm ai cũng biết Tàn Chi Quỷ Dao Sầm Tham chẳng bao giờ tự nhận mình là anh hùng. Ta đã gặp nàng ở đây tội gì phải đến Tân An nữa? Nàng tướng có tuấn mã là thoát được tay ta hay sao?

Gã chậm rãi bước vào, hàn quang lấp loáng nhìn mọi người. Ai nấy đều khiếp sợ trước oai danh của tay đao tàn độc này nên cúi đầu lẩn tránh. Gã bật cười ngạo nghễ bảo thiếu nữ:

- Nàng thấy không, ta dù xấu xí nhưng uy danh khiếp đảm thiên hạ, hơn hẳn lũ mặt trắng bất tài kia. Như vậy không xứng đáng với nàng sao?

Quần hào bị sỉ nhục, giận run người nhưng chẳng dám hó hé. Dưới đao của họ Sầm, chưa một ai chết toàn thây.

Thiếu nữ phẫn nộ rút kiếm chĩa vào ngực run rẩy nói:

- Ta thà chết chứ không chịu thất thân với loài ác tặc như ngươi.

Thuyền Kỳ sợ nàng liều mình liền đứng lên, bước đến cạnh nàng mỉm cười:

- Cô nương quả là tinh liệt, tiểu sinh xin vì người ngọc tiếp thử vài chiêu Quỷ Dao.

Nàng choáng váng trước nụ cười ma lực của chàng, ấp úng nói:

- Xin công tử nên lượng sức, kéo tiện thiếp hại lây đến chàng.

Thuyền Kỳ bật cười vang:

- Chẳng qua cô nương quá coi trọng gã đây thôi. Chỉ cần ba chiêu tiểu sinh cũng đủ lấy mạng Quỷ Dao.

Sầm Tham cười ghê rợn:

- Tiểu quỷ khoác lác, nếu trong ba chiêu, ngươi thắng được ta, Sầm mỗ xin suốt đời làm nô bộc.

Chàng quay lại hỏi nữ lang:

- Bình nhật họ Sầm có phải kẻ độc ác hay không?

Nàng e lệ trả lời:

- Thành thật mà nói, Quỷ Dao vốn không phải là hiếu sắc và cũng chỉ giết những kẻ xấu xa. Dù đao pháp tàn độc nhưng không thể gọi y là kẻ ác nhân. Chẳng hiểu sao lần này lại quyết bắt cho được thiếp?

Quý đạo giơ ngón cái khen ngợi:

- Nàng quả là kỳ nữ, bị ta truy đuổi mà không nói sai nửa câu. Sầm mỗ xin bái phục. Thực ra ta bắt nàng không phải vì hảo sắc, mà chỉ muốn thương lượng với bang chủ Long Hồ Bang một việc lớn.

Thuyền Kỳ thăm suy tính rồi bảo gã:

- Cũng may cô nương đây không nói xấu các hạ, ta sẽ nương tay chỉ đánh rơi Quý Đạo thôi chứ không lấy mạng.

Chàng chậm rãi rút trường kiếm chỉ xéo lên trời, như chờ họ Sầm xuất thủ trước.

Gã sững sờ linh cảm hôm nay đã gặp kinh địch, phong thái ung dung của chàng thiếu niên khiến gã chột dạ. Sầm Tham rút Quý Đạo xanh biếc đánh một chiêu thăm dò. Nhưng đối thủ thân pháp như bóng ma, xoay chuyển trong luồng đao quang, tránh khỏi dễ dàng. Gã kinh hãi tăng thêm ba thành công lực, xuất chiêu thứ hai, đao phong lạnh lùng rít lên như xé gió.

Thuyền Kỳ thân nhiên rung kiếm nhanh vào lưỡi đao, Sầm Tham thấy mũi kiếm như có mắt, chọn đúng chỗ sơ hở chết người mà len vào, gã gật mình nhảy lùi.

Thực khách trong quán thấy gã thất thủ, bắt đầu tin tưởng vào bản lãnh chàng công tử thiếu niên nên ò lên tán thưởng.

Quý Đạo động sát khí, vận toàn lực xuất tuyệt chiêu. Đao ảnh giăng mắc đầu trường, hơi thép lạnh toả ra dần dụa, như chiếc kén bao chặt đối phương.

Thuyền Kỳ lạnh lùng vung kiếm, những đóm hàn tinh dày đặc như sao trời. Tiếng đao kiếm chạm nhau tinh tang, thánh thót.

Sầm Tham bị chiêu kiếm kỳ ảo khoá chặt đường đao. Gã kinh hoàng khi nhận ra lưỡi kiếm đã lướt ngay cổ họng, nhưng lại biến thế, đảo bản đập xuống huyết Dương Khê nơi bàn tay hữu. Gã đau đớn buông đao đứng lạng người, không biết nên hận hay nên tạ ơn tha mạng?

Cử toạ vỗ tay hoan hô như sấm dậy. Thiếu nữ mừng rỡ, quên cả thẹn thùng chạy đến nắm chặt tay chàng khen ngợi:

- Công tử kiếm thuật thông thần, tiện thiếp vô cùng bái phục.

Chàng không nói gì, chỉ lạnh nhìn Quý Đạo mỉm cười, như muốn xem thái độ gã thế nào.

Sầm Tham cũng nhìn chàng, gã nhận ra ánh mắt thân thiện, hoà dịu không chút đắc ý, liền sụp xuống lạy ba lạy:

- Sầm mỗ y ước nguyện làm nô bộc cho công tử. Xin cho biết đại danh để xưng hô.

Chàng mừng rỡ, bước lại đỡ gã lên:

- Tại hạ là Thẩm Thuyên Kỳ, rất mừng được kết bạn với bậc anh hùng như các hạ.

Gã lắc đầu kiên quyết:

- Sấm mõ suốt đời không nói hai lời, xin chủ nhân đừng bần khoăn.

Thuyên Kỳ thấy nơi đây rấn rùng lẫn lộn, không tiện đàm đạo với gã nên bảo nhỏ:

- Các hạ đã, quyết tâm, ta không dám khiên cưỡng. Mau tìm nơi vắng vẻ uống vài chén tương phùng.

Chàng gọi chủ quán tình tiền rồi huýt sáo gọi Tiểu Hồ Linh thú như tia chớp từ trong bay ra nằm vắt vẻo trên cổ chàng.

Thiếu nữ áo hồng e lệ đảo đôi mắt phượng, nghiêng mình nói:

- Thiếp tên gọi là Vi Vân Phụng xin tạ ơn Thẩm công tử đã ra tay tương trợ.

Chàng đáp lễ rồi trầm giọng hỏi nhỏ:

- Tiểu sinh mong cô nương cho biết lệnh tôn năm nay niên kỷ bao nhiêu?

Nàng rất ngạc nhiên nhưng vẫn đáp:

- Gia phụ tuổi đã hơn thất tuần, nhưng chẳng hay công tử hỏi vậy với ý gì?

Chàng mỉm cười nói trở đi:

- Lệnh tôn tuổi hạc đã cao, sao cô nương lại không kê cận chăm sóc mà lại bạt thiệp trường đồ?

Vân Phụng thẹn thùng cúi đầu thỏ thẻ:

- Thiếp ở mãi Tân An cũng buồn chán, nên lén bỏ đi, đến thăm bằng hữu ở Hàm Dương. Nhưng chỉ mới được một ngày đã vội về ngay.

Nàng dừng lại rồi liếc chàng, án cần mời mời:

- Gia phụ là người khoáng đạt, quý trọng anh tài, kính thỉnh công tử đến tề xá cho thiếp được phụng bồi.

Chàng hỏi lại:

- Nay Sầm Tham đã là bạn đồng hành của tiểu sinh, sinh tử có nhau, vậy nếu đến quý bang có gì trở ngại chăng?

Vân Phụng dụi dàng nói:

- Chuyện cũ xin đừng nhắc đến, thiếp xin mời cả Sầm huynh ghé chơi.

Họ Sầm lặng lẽ chờ ý kiến của chủ nhân Thuyền Kỳ gật đầu:

- Vì cô nương đã có lời mời, tiểu sinh rất vinh hạnh. Nhưng xin nàng hồi gia trước, vài ngày nữa chúng ta sẽ đến.

Vân Phụng mừng rỡ cáo biệt, chờ nàng đi khuất, Thuyền Kỳ cùng Quý Dao cũng lên đường. Quân hào trong quán nhìn theo với vẻ ngưỡng mộ, bàn bạc mãi về chàng công tử có con hoả nhân Tiểu Hồ trên vai.

Đi chừng vài dặm, thấy bên đường có quán rượu nghèo vắng vẻ. Chủ quán đang ngồi ngáp vặt, đập ruồi. Hai người dừng cương vào gọi rượu.

Biết họ Sầm đuổi theo Vân Phụng không kịp ăn, nên chàng bắt gã phải làm vài chén cơm rồi mới uống rượu. Quý Dao từ ngày xuất đạo chưa hề gặp đối thủ. Nay mới ba chiêu đã rơi đao nên vô cùng khâm phục Thuyền Kỳ. Phong thái chàng lại hoà nhã, thân thiện khiến hắn thực tâm mến mộ, chứ không phải chỉ bởi lời giao ước.

Gã ngạc nhiên nhận ra trong đôi mắt to đen của chàng, đôi lúc ánh lên nỗi sâu khổ, hận thù. Như dấu kín một nỗi buồn vô tận.

Chờ gã ăn no, Thuyền Kỳ nói:

- Chúng ta đều là bậc trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng không nên câu nệ tiểu tiết. Từ nay các hạ gọi ta là công tử còn ta sẽ gọi các hạ bằng Sầm Huynh, như vậy dễ nghe hơn.

Sầm Tham cảm kích gật đầu:

- Công tử lòng dạ rộng rãi, Sầm mỗ xin phụng ý.

Chàng hài lòng nâng chén mời gã. Ba chén lớn đã làm họ Sầm khoan khoái hơn. Chàng hỏi gã:

- Sầm huynh định bắt Vân Phụng để thương lượng với Long Hồ Bang chủ việc vì?

Gã buông dưa thờ dãi nói:

- Nhà Sầm mỗ ở bên giòng sông Vị Thủy. Một hôm gia đình câu được con cá lớn, chưng lên đem dâng cho gia mẫu. Nào ngờ bà ăn xong toàn thân bại liệt, thuốc thang đã hai năm mà không hề thuyên giảm.; Có người bà con là môn đồ trong Long Hồ Bang tiết lộ bang chủ y thuật thông thần. Sầm mỗ đã mấy lần cầu khẩn nhưng lão không chịu cứu, vì vậy mới bày kế bắt con tin.

Thẩm Thuyền Kỳ mỉm cười:

- Lão có nói lý do tại sao không giúp đỡ hay chăng?

- Có! Vì gia mẫu là môn đồ Ma Giáo, trước đây theo Thánh Nữ Lý Nhược Hồng, nên họ Vi từ chối. Lão bảo nếu gia mẫu chịu thoát ly Ma Giáo thì lão sẽ giúp cho. Nhưng gia mẫu thì chết chứ không bội giáo.

Chàng xúc động, không ngờ gặp lại những người có quan hệ với mẫu thân mình. Trầm ngâm một lúc chàng bảo gã.

- Lúc đầu, ta không có ý định đến tổng đàn Long Hồ Bang. Nhưng vì lệnh mẫu, ta quyết đến xem sự thế thế nào.

Sâm Tham cảm kích, mỉm cười hỏi lại:

- Chẳng lẽ nhan sắc của Vi Vân Phụng không làm công tử chú ý sao?

Chàng lắc đầu không đáp, gọi chủ quán tính tiền. Hai người trực chỉ Tây An. Ba ngày sau họ đến tổng đàn Long Hồ Bang. Thuyền Kỳ đưa bá thiếp, lát sau Vi Vân Phụng tươi như đoá hải đường ra đón tiếp:

- Thiếp vừa về đến chiều qua, không ngờ trưa nay nhị vị đã quang lâm. Thật vô cùng sung sướng. Xin mời nhập sảnh.

Tổng đàn nằm cách thành Tây An bốn dặm, dựa lưng vào một ngọn đồi cao, tường xây toàn bằng đá núi vững chắc. Đại môn cao hơn trượng với hai cánh cổng bằng gỗ dày nặng nề.

Trước cửa đại sảnh là hai pho tượng Long Hồ bằng đá hoa cương, trông rất oai và có thần.

Bên trong rộng rãi, sáng sủa nhờ những cửa sổ treo rèm xanh. Trên bức vách cuối sảnh đắp nổi hình Long Hồ. Và hàng chữ Long Hồ Bang mạ vàng óng ánh.

Dưới chân tường có chiếc ghế thái sư bằng gỗ đen bóng, và sáu chiếc đại ý vây quanh một kỹ trà.

Vân Phụng mời hai người an tọa rồi bảo a hoàn dâng trà:

- Tiểu Cúc vào trong mời bang chủ ra tiếp khách.

Lát sau một lão nhân mặc thanh bào, trên ngực thêu hình Long Hồ, mặt che sa tanh xanh bước ra. Thuyền Kỳ và Sâm Tham đứng dậy nghinh tiếp. Vi bang chủ có vẻ bất ngờ khi thấy họ Sâm. Lão lạnh lùng ngồi xuống chủ vị, háng giọng hỏi gã:

- Quý Đao giữ đường truy bắt ái nữ của ta, lại còn dám vác mặt đến đây ư?

Hai người giật mình, chẳng ngờ Vân Phụng lại không dấu giếm việc này, bối rối lặng im. Vân Phụng đỡ lời:

- Phụ thân đã hứa không nhắc đến chuyện cũ nữa mà!

Vi bang chủ gật đầu, chăm chú quan sát Thảm Thuyền Kỳ. Lão đã nghe ái nữ nói về chàng công tử này với vẻ say mê, ngưỡng mộ nên muốn tìm hiểu xem chàng có gì đặc biệt. Nhưng ngoài dung mạo hoà nhã, dễ mến, Thuyền Kỳ không thể gọi là mỹ nam tử. Lão hỏi chàng:

- Ta nghe nói công tử chỉ trong ba chiêu đã thu phục Quỷ Dao, võ công ấy quả đáng khâm phục. Chẳng hay hai người đến đây vì mục đích gì?

Thuyền Kỳ vòng tay đáp:

- Cung bả bang chủ, tiểu sinh cùng họ Sầm đến đây cúi đầu mong bang chủ ra tay tế độ, chữa trị cho mẫu thân họ Sầm.

Vi bang chủ ngửa cổ cười khanh khách:

- Rất tiếc ta đã có lời thề không chữa trị cho môn đồ Ma Giáo. Dù công tử có ơn tương trợ với tiện nữ, ta cũng chẳng thể phá lệ.

Thuyền Kỳ cau mày hỏi lại:

- Tiểu sinh muốn được biết lý do của lời thề ấy?

- Nể mặt công tử là bậc anh hùng, ta sẽ thổ lộ sự thực. Chính vì Ma Giáo mà ta suốt đời không được lộ diện trước mặt mọi người.

- Xin hỏi có cách nào khác để giải quyết lời thề ấy không?

Lão gật đầu:

- Có một cách! Nếu trong ba chiêu công tử không thua, Vi Thừa Khanh này sẽ tự phá lệ, trị bệnh cho mẫu thân của họ Sầm.

Vân Phụng thất sắc thảng thốt:

- Thân phụ! Ngay cô trượng còn không có khả năng ấy, Thảm công tử sao định lại Long Hồ Tam Chiêu?

Vi bang chủ thản nhiên đáp:

- Chỉ có cách đó mà thôi. Không có con đường thứ hai!

Sầm Tham vòng tay nói với Thuyền Kỳ:

- Công tử! Tử sinh hữu mệnh, xin người đừng vì kẻ nô bộc này mà liều mạng.

Thuyền Kỳ nổi lòng hào khí cười mát, nói:

- Bang chủ đã có lòng thương, chỉ cho lối thoát, tiểu sinh xin bồi tiếp tam chiêu.

Thấy ái nữ hoa dung ủ dột, nước mắt hoen mi, Vi bang chủ truyền âm an ủi:

- Phụng nhi yên tâm, ta không đả thương tình lang của con đâu.

Nàng mừng rỡ, chạy vào lấy kiếm cho lão. Đại sảnh rộng rãi nên chẳng cần phải ra sân. Hai người đứng đối diện nhau thủ thế. Biết lão không bao giờ xuất thủ trước, Thuyên Kỳ ôm kiếm chào rồi xuất chiêu, kiếm ảnh trùng trùng như đan lưới. Vì Thừa Khanh không dám coi thường vùng kiếm xuất chiêu Long Hồ Trấn Môn. Kiếm quang trùng trùng bay lượn như móng vuốt mãnh thú chụp vào các tử huyết. Tiếng thép chạm nhau vang rền thấy đối phương vẫn ung dung, lão dồn thêm công lực xuất chiêu Long Hồ Tại Thiên, thanh kiếm như chia thành hai đao kiếm quang lồng lộn xô đến tấn công tả hữu. Sầm Tham không ngờ Vi bang chủ kiếm thuật đã đạt đến mức kỳ tuyệt như vậy, gã than thầm trong bụng, lo lắng cho chủ nhân.

Nhưng thân ảnh Thuyên Kỳ đã hoà với kiếm quang, xoay tít như chong chóng, không còn phân tả hữu, trước sau nữa. Chàng như cơn lốc cuốn đến nuốt gọn chiêu kiếm đối phương. Vì Thừa Khanh kinh hãi quát lên như sấm, tung mình lên xuất chiêu Long Hồ Bang Phong Vân. Kiếm khí lạnh lẽo như đám mây mù chụp xuống đầu địch thủ, Thuyên Kỳ cũng rú lên thánh thót, nương theo kiếm quang như mũi tên xuyên vào đám mây thép trên đầu. Tiếng binh khí chạm nhau ngân dài không dứt. Mọi người định thần nhìn lại, thấy cả hai người vẫn an toàn, lòng vui khôn xiết. Thuyên Kỳ vòng tay thưa:

- Tiểu sinh may mắn qua được ba chiêu. Cảm tạ bang chủ đã nương tay.

Nhưng chỉ mình lão biết ai đã nương tay cho ai. Mũi kiếm của chàng đã đặt vào ngực trái lão nhưng lại rút về.

Vì Thừa Khanh nửa mặt cười sáng khoái, lột bỏ khăn mặt, để lộ dung mạo phương phi, đoan chính. Lão bước đến nắm tay chàng thân thiết nói:

- Lão phu xin cảm tạ công tử đã giải thoát khỏi lời thề dẫu mặt. Mười tám năm trước, giáo chủ Ma Giáo Lý Bạch đã đồng ý cho ta thoát ly giáo phái với điều kiện suốt đời không lộ mặt, cho đến khi có người phá được Thiên Ma Tam Thức của họ Lý.

Lão dắt chàng đến ngồi bên trà kỷ, bảo Vân Phụng:

- Phụng nhi! Con không có gì để đãi Thẩm công tử ư?

Nàng đỏ mặt đáp:

- Xin thân phụ và nhị vị chờ một lát.

Nàng như cánh bướm vui vẻ lượn vào hậu sảnh chuẩn bị vài món nhắm.

Sầm Tham mừng đến sa lỵ, gã chỉ muốn quỳ sụp xuống lại tạ chủ nhân.

Thẩm Thuyên Kỳ linh cảm. Vì Thừa Khanh có quan hệ mật thiết với chàng nên dò hỏi:

- Dám hỏi bang chủ, vì sao lại thoát ly Ma Giáo?

Lão uống một hớp trà rồi từ trốn thuật lại chuyện xưa:

- Ta và Lý Bách là kết bái huynh đệ, Sau này lão kết hôn với bào tỷ của ta nên tình thân càng kết chặt. Lão là giáo chủ của Ma Giáo còn ta là đại hộ pháp Mười tám năm trước, họ Lý vì phân hắc bạch mà đuổi cháu gái ta là Thánh Nữ Lý Nhược Hồng đi đâu không rõ. Ta vì việc ấy tranh cãi với lão và nhất quyết thoát ly. Lão không nỡ giết ta nên đành phải chấp thuận, với điều kiện dấu mặt suốt đời. Sau khi bội giáo, ta sáng lập Long Hồ Bang để có người truy tìm tung tích diệt nữ. Nhưng bao năm qua, Long Hồ Bang đã đi hết mười tám tỉnh Trung Nguyên mà vẫn không thấy tăm hơi. Bào tỷ ta từ ngày xa Nhược Hồng, lúc nào cũng thương nhớ nên lâm bệnh. Dù y đạo hơn người, ta cũng không thể chữa được tâm bệnh cho bà. Nếu trong một năm nữa không có in tức Nhược Hồng, e rằng bà sẽ không qua khỏi.

Nói xong, lão nhìn chàng, bỗng thấy đôi mắt chàng đăm lẹ. Lão chưa kịp hỏi thì Thuyên Kỳ đã vén áo sụp xuống gọi:

- Cứu công! Diệt tôn là nam tử của Thẩm Thiên Tân và Lý Nhược Hồng đây.

Nói xong, chàng bảo Tiểu Hồ nhảy xuống đất rồi gỡ sợi dây chuyền vàng trên cổ dâng lên. Vị lão nhìn mặt ngọc có khắc nổi chữ Hồng, mừng rỡ cúi xuống ôm chàng, giòng lệ già nua tràn ra ướt má:

- Trời xanh có mắt, nhưng mẫu thân ngươi đâu?

- Bẩm Cứu Công, gia mẫu hiện nay đang ở dưới rặng Thiên Sơn bên Tây Vực. Năm xưa, ngoại công đã bắt phụ mẫu tiểu tôn phải thể không trở lại Trung Nguyên.

Vi lão giận dữ gầm lên:

- Họ lý quả là tàn nhẫn, vì một chút thị phi mà đày đạo ái nữ của mình.

Lão chợt nhớ ra chàng không nói gì về phân phụ:

- Còn phụ thân ngươi?

Chàng nghẹn ngào đáp:

- Mười hai năm trước, tiên phụ bị ác ma phóng độc sát hại.; Ga mẫu đã dùng Luân Hồi Cương Thị Ma Tháp bảo tồn di hài trên đỉnh Thiên Sơn.

Vi lão giật mình lắm bầm:

- Mẫu thân ngươi quả là kẻ chung quanh tình, nhưng nếu không có đủ bảy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan và ba viên Đại Hoàn Đan thì cũng vô ích thôi.

Thuyền Kỳ mừng rỡ:

- Song trong Ma Kinh không ghi chép phương thuốc này?

Vi Thừa Khanh nói với vẻ tự hào.

- Ma Kinh chỉ dạy cách lưu thế thi hài, còn việc hồi sinh là do ta mới tìm ra. Ngay Lý Bách còn không biết.

Chàng nóng mặt hỏi tới:

- Cửu Công! Vậy hai loại thuốc quý kia phải tìm ở đâu?

Vi lão trầm ngâm:

- Đại Hoàn Đan là kỳ dược trấn sơn của Thiếu Lâm tự. Còn Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của lão độc y Trương Thúc ở núi Quảng Sầm Sơn Tây.

Thảm Thuyền Kỳ nói với giọng cương quyết:

- Việc tìm thuốc tiểu tôn sẽ lo. Mong Cửu Công đốc thúc thuộc hạ điều tra tung tích Thông Thiên Giáo và tên gian tặc cụt hai ngón ở bàn tay hữu.

Chàng bèn thuật lại thảm án năm xưa và sự xuất hiện của tà giáo cho lão nghe. Hai hôm sau, chàng và Sầm Tham lên đường. Vân Phụng không ngờ chàng là cháu mình, mộng tình tan vỡ, buồn đến ngây dại. Lúc chia tay, chàng áp úng định gọi nàng bằng a di. Vi lão xua tay bảo:

- Không cần giữ lễ như vậy đâu. Vân Phụng là tôn nữ của một người bạn già, lão qua đời ta mới mang Phụng Nhi về nuôi dưỡng. Đúng ra nó phải gọi ta bằng thúc công mới phải.

Vân Phụng mừng như sống lại, hỏi dưỡng phụ:

- Như vậy Phụng nhi phải gọi Thuyền Kỳ bằng gì?

Lão cười ha hả, đáp:

- Ta biết lòng ngươi muốn gọi hấn bằng đại ca lắm phải không?

Nàng xấu hổ núp vào sau lưng ông, đưa tay vẫy tiễn chàng đi.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>